

DROMEN IN ROOD

JEN MINKMAN

DROMEN
IN
ROOD

Dromen in rood
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright deze editie © 2026 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman
Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Vivian van Leeuwen
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Tweede uitgave juni 2026
ISBN 9789403906300

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I'm here by myself
at the end of the day
With every step I take,
the horizon runs further away

I have been told
my heart has grown cold.
It's buried under the mountain,
where they can never dig it up.

And the world will keep turning,
spinning out of control
I am lost in Paradise
after the Fall.

I have been told
my heart has grown old,
hidden under the mountain -
where they would never dig me up.

I am cold.
I unfold.
Under the mountain,
I turn to gold.

PROLOOG

De droom begint altijd met bomen. Ze ruisen in de wind en vullen mijn oren met muziek die ik in het echt al jaren niet meer heb gehoord.

Dan valt er een warme zonnestraal door de takken en op mijn wangen. Ik hef mijn hoofd op en laat het licht mijn bleke, vermoeide gezicht koesteren.

Aarde.

De geur van omgewoelde grond waait mijn neus binnen en ik moet slikken om mijn tranen tegen te houden. Het is de geur van leven, van een toekomst waarin alles mogelijk is.

Ik begin te rennen. Mijn voeten zakken weg in de zachte ondergrond van het bospad, waar gevallen bladeren in tinten geel en rood zijn neergevallen. Ik weet waar het pad naartoe leidt – maar iedere keer als ik bij de open plek aankom, beneemt de schoonheid van het uitzicht me toch weer de adem.

Ik sluit mijn ogen en probeer het beeld als een mentale foto vast te houden en op te slaan.

Als ik weer kijk, is de lucht boven de open plek uit mijn vroege jeugd rood, maar dat klopt niet. Zelfs in mijn droom weet ik dat. Dit is altijd het moment waarop de bomen om me heen plotseling stoppen met ritselen, omdat ze geen bladeren meer hebben. Alles is kaal. De lucht is ijl en piept in mijn longen. De grond onder mijn voeten heeft een roestkleur. Kou dringt mijn lijf binnen als ijswater in mijn aderen.

Alles is rood.

Voor ik om me heen kan kijken of terug kan rennen naar het veilige, Aardse bos, word ik wakker.

HOOFDSTUK 1

‘Marise.’
De monotone stem komt blikkerig uit de luidspreker boven mijn hoofd. Mijn mond is droog en ik heb het gevoel alsof ik maar een paar uur geslapen heb, maar dat kan niet. Dan zou de wekker niet nu al af gaan.

‘Marise,’ klinkt de droge stem opnieuw, nu iets luider. ‘Het is zeven uur geweest. Opstaan.’

Kreunend doe ik een oog open en zie de digitale cijfers van het klokje naast mijn bed inderdaad op een minuut over zeven staan. Allemachtig, ik ben helemaal kapot. En ik moet er nu alweer uit.

Ze hebben me hiervoor gewaarschuwd, in die cursus die we hadden in het lanceercentrum. Hoe langer je onderweg bent in de ruimte, hoe meer je lichaam in de war raakt door het gebrek aan zwaartekracht. Je hebt steeds meer slaap nodig. Tel daarbij op dat we alleen gedroogd voedsel krijgen dat vol anti-stralingsmedicatie zit, naar karton smaakt en dat ik liever oversla als het even kan, en je hebt een zeventienjarig lichaam dat aanvoelt alsof het al tachtig jaar is meegegaan.

Ik ga voorzichtig rechtop zitten in bed. De ingeblikte stem zwijgt onmiddellijk. Sensoren in de muur hebben opgemeten dat ik me omhoog heb gehesen en dat mijn hartslag is versneld. Ik ben

wakker, dus de taak van de robotische stem zit erop.

De eerste keer dat ik rechtop ging zitten en dat te snel deed, klapte ik met mijn hoofd tegen het stapelbed boven het mijne, waar Sanna slaapt. Door het gebrek aan zwaartekracht zweefde ik omhoog met dezelfde snelheid als waarmee ik normaal uit bed stap. Die fout maakte ik niet nog een keer.

Als ik me omhoog heb gehesen en mijn magnetische schoenen heb aangedaan, kijk ik omhoog naar het bed van mijn zusje. Sanna is pas tien, dus zij mag nog een uurtje langer slapen. Zij heeft geen taak toebedeeld gekregen in de ontbijtzaal. De ontbijtzaal waar ik, geluksvogel, vier dagen in de week het ontbijt van – je raadt het al – naar karton smakende crackers en gedroogd synthetisch fruit klaar mag zetten voor de honderd mensen die aan bood van de Cosma XI op weg zijn naar Mars.

Natuurlijk, ik weet het: ik mag van geluk spreken dat ik aan boord ben van dit schip. Als mijn vader geen hoge pief in de militaire regering was geweest, hadden we nog op Aarde gewoond. De kapotgebombardeerde, vervuilde, stervende Aarde.

Gek dat de schade vanuit de ruimte helemaal niet zo goed te zien is. Toen we wegzweefden van onze thuisplaneet, zag de glanzende bol er nog precies zo uit als op foto's die ik weleens heb gezien. Blauw, schitterend, verwelkomend. Alleen het groen van de werelddelen was grotendeels verdwenen. Het land dat we vanuit het raam konden zien, was bruin of zwartgeblakerd. De laatste keer dat ik levende bomen in het wild zag, was ik vier jaar jonger dan Sanna nu is.

Ik pak een bekertje water voor mezelf als ik de keuken instap. Ik probeer van elke slok door het dikke rietje te genieten, want veel water mogen we niet aan boord van de Cosma XI. Op Mars is het beter; daar is ondergronds water ontdekt. Misschien is dat wel waarom mijn dromen altijd op Mars eindigen: die planeet zal ons nieuw leven brengen. Onbewust moet ik ernaar uitkijken om

op onze buurplaneet te gaan wonen. Het mysterieuze, koude, kleine zusje van Aarde. Veel last zullen we niet hebben van de vijandige omgeving, want we gaan in een van de koepels wonen die op Mars zijn gebouwd. Vol met Aardse atmosfeer, huizen zoals we die kennen van vroeger en genoeg werk voor iedereen. Ik mag nog een jaar naar school, dan moet ik werken. Het maakt niet uit dat ik de dochter van kolonel Holt ben. Op Mars niet meer. Daar is iedereen gelijk. Of zou dat moeten zijn.

Als ik de eetzaal binnenkom, staan er tot mijn verbazing al een heleboel mensen in de grote ruimte. Ze wijzen opgewonden naar buiten en stoten elkaar onhandig aan terwijl ze door de ramen aan de linkerkant turen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik aan Hajime, de Japanse jongen met wie ik vaak ontbijtdiensten draai. Hij staat surrogaatkoffie klaar te maken bij het speciale apparaat op de buffettafel.

‘We zijn er,’ merkt hij zacht op. ‘Je kunt Mars zien vanuit het raam.’

Mijn maag maakt een sprongetje. Ik weet niet of het een sprongetje van vreugde of van angst is, maar het doet me wel wat om dit nieuws te horen. Nieuwsgierig klos ik op mijn lompe magnetische schoenen naar het raam, en inderdaad: Mars is in volle glorie te zien. Mijn ogen vestigen zich op de evenaar. Zou je vanuit de ruimte de koepels kunnen zien?

Op Mars zijn twintig koepels gebouwd, allemaal vlak bij de evenaar. Daar is het klimaat het zachtste en is het gemakkelijk om ondergrondse waterbronnen te benutten. Verder naar de poolkappen toe is het water bevroren. Aangezien er regelmatig stofstormen over het oppervlak razen, moeten we wel in koepels wonen, zelfs als

er ooit genoeg zuurstof is. Geen wonder dat hier alleen microben leefden voor wij ons gezicht hier vertoonden.

‘Kijk, daar heb je de Tharsisvulkanen!’ roept een blonde vrouw. Haar arm met wijzende vinger blijft in de lucht hangen door de afwezigheid van zwaartekracht. ‘Daar gaat mijn familie heen.’

Een van de shuttles vertrekt straks naar Tharsis. De shuttle waarin ik met mijn zusje en vader plaats ga nemen, zal landen bij Albor Tholus. De Cosma XI is te groot om te landen en blijft in een parkeerbaan om Mars vliegen. Als er ooit nog mensen terug willen naar Aarde, zouden ze per shuttle naar het moederschip moeten vliegen en dat dan via de computer terug moeten laten gaan.

Maar dat gaat niet gebeuren. Als ik heel eerlijk ben, is er geen weg meer terug. De mensen die aan boord zijn, hebben Aarde voorgoed vaarwel gezegd en willen hier opnieuw beginnen. Maar ik ben misschien nog niet zover. Ik droom nog steeds in groen en blauw, niet in rood.

Na het ontbijt keer ik terug naar de kamer die ik met Sanna deel. Ze is weg: op de kalender zie ik dat ze is ingedeeld voor het hydrocultuurlab, maar ik kan me niet voorstellen dat de biologen aan boord nu nog met plantjes bezig zijn. Iedereen zal wel aan het inpakken zijn.

Ik loop de gang weer uit en bots tegen mijn vader op. Hij heeft zijn militaire kleding aangetrokken en ziet er ondanks zijn immer strakke gezicht vandaag nerveus uit. ‘Heb je je spullen al klaargezet?’ vraagt hij zakelijk. ‘Over twee uur gaan we van boord.’

‘Ik heb niet eens echt uitgepakt,’ antwoord ik. ‘Dus veel hoeft ik niet te doen.’

Hij knikt kort. ‘Mooi.’

Ik glimlach plotseling. ‘Spannend hè, dat we er nu bijna zijn.’

Een nauwelijks zichtbare schittering verschijnt in zijn ogen. ‘Het wordt een drukke dag,’ waarschuwt hij. ‘En de mensen daar beneden willen graag nieuws van Aarde. Houd daar rekening mee. Je zult vandaag geen moment rust hebben.’

‘Goed, pap, ik zal zorgen dat ik het niet als avontuur zal zien. Kolonisatie is geen lolletje.’

Hij schudt afkeurend zijn hoofd. ‘Maak er dan geen grapjes over.’ Voor er een glimlach op zijn gezicht dreigt door te breken, draait hij zich om. Hij wil graag dat we net zo serieus zijn als hij, maar stiekem vindt hij het ook leuk dat we uitkijken naar het moment waarop we voet op Mars zetten. Mama had er zo naar uitgezien, maar die heeft de reis niet meer kunnen maken. Ze is een halfjaar geleden bezweken aan stralingsziekte. Sinds haar dood is papa niet meer de oude geweest. Gelukkig was er altijd plek voor ons drie.

Ik loop snel naar het lab en zie dat de mensen daar bezig zijn met inpakken. Sanna staat bij een van de waterbakken en tilt net een rozenstruikje uit de bak waaruit de plant wekenlang voeding heeft gezogen. De volgende keer dat de plant voeding nodig heeft, zal die uit de Mars-grond moeten komen.

‘Een witte roos,’ zeg ik alleen, terwijl ik naar de plant kijk. ‘Ik wist helemaal niet dat ze hier met bloemen werkten.’ De planten die we mee hebben genomen naar Mars dienen vooral als voedselvoorziening. Er zijn appelbomen, stekjes voor braamstruiken, zaden voor spinazie en bloemkool, maar aan een rozenstruik groeit niets echt eetbaars.

‘Hij is voor mama,’ mompelt Sanna zonder op te kijken. Met voorzichtige vingers zet ze het struikje in een bak roodbruine aarde.

Rose. Niet alleen was dat haar naam, maar de witte soort was haar lievelingsbloem. Ik slik een paar tranen weg. ‘Heb je die zelf gekweekt?’

Nu kijkt mijn zusje me met droevige blauwe ogen aan. ‘Ja. Ik

wil hem planten in de tuin naast de koepel. Dat had ze vast mooi gevonden.’

‘Zal ik je koffer inpakken?’ bied ik aan. ‘Dan kun jij hier blijven helpen.’

Sanna glimlacht flauw. ‘Ja, dat is goed. Dank je.’

Als ik terugkom in onze gezamenlijke slaapkamer zet ik een muziekje aan. Een oud album van Norah Jones. Mijn Cloudspeler is het enige ding dat ik echt uit mijn koffer heb gehaald en een plekje in de kamer heb gegeven. Dit is de laatste kans om ernaar te luisteren, want eenmaal op Mars zijn we buiten het bereik van de Cloud aan boord. Dan is de laatste link met Aarde verdwenen. Daar beneden moet ik een nieuwe database gaan aanleggen in de koepel bij Albor Tholus, en ik heb geen idee of ik daar dezelfde liedjes zal kunnen streamen. Ik weet niet eens of ze wel muziek hébben.

Sanna heeft er meer werk van gemaakt om de kamer aan te kleden. Ze heeft al haar kleren in de kast gehangen, haar sieraden op de kaptafel gelegd en haar e-reader op het plankje naast haar bed. Onder haar zelfgemaakte kettingen ligt een doosje oogschaduw dat ze van mij gepikt heeft. Sanna wordt groot.

Tegen de spiegel van de kaptafel staat een digitale fotolijst van ons gezin toen alles nog goed was. Scandinavia was een van de laatste landen waar oorlog uitbrak. Akelig om te zeggen, maar toen er een wereldoorlog uitbrak tussen Afrika, het Midden-Oosten en China, keken we daar niet eens raar van op. Er was al zo lang oorlog in die gebieden, die werden verscheurd door religieuze conflicten of explosief groeiden door de wondere werking van de vrije markt en ontspoord kapitalisme.

Mama kijkt me vrolijk aan vanaf de foto. Haar blauwe ogen zie ik terug in Sanna. Mijn moeders hoogblonde haren werden al wat grijs toen de foto werd genomen. Naast haar staat mijn vader met een klein glimlachje op zijn anders zo strenge gezicht. Zijn bruine ogen kijken de camera in. Die heb ik van hem, maar van wie ik mijn

rossig bruine haar heb, zal ik nooit begrijpen. Mijn beide ouders zijn blond en Sanna ook. Ik was altijd de vreemde eend in de bijt.

Met een zucht zet ik de fotolijst uit en stop hem samen met Sanna's e-reader in de speciale tas die beschermt tegen atmosferische storing als we straks de dampkring van Mars binnendringen met de shuttle.

Daarna vouw ik Sanna's kleren netjes op en stop ze in de enorme koffer die ze heeft meegebracht. Als ik tenslotte de poster van Niagara Falls van de muur haal, is Norah Jones klaar met zingen. Alles staat klaar voor de tocht naar ons nieuwe thuis.

Als ik bekapt en bezakt bij de luchtsluizen kom, zie ik Hajime met zijn moeder bij dezelfde uitgang staan. Ik glimlach stralend. Tijdens onze vele gesprekken hebben we het er de eerste paar weken expres niet over gehad om teleurstelling te voorkomen, maar ik weet inmiddels dat hij ook naar Albor Tholus gaat. Dat is heel fijn. Dan ken ik tenminste al één iemand buiten mijn eigen familie als ik straks als nieuwkomer de Tholuskoepel instap.

'Ben je er klaar voor?' vraagt hij zacht. Eigenlijk praat hij altijd zacht: zijn Japanse accent maakt zijn Engels ook melodieuzer en prettig om naar te luisteren.

'Mijn koffer is gepakt,' wijs ik naar mijn bagage, zijn vraag ontwijkend.

Hij knikt alleen en staart uit het raam, waar de rode planeet nu bijna het hele venster vult. Hajime's moeder is exobioloog en gaat zich bezighouden met terravorming in de tuinen naast de koepel – voedingsstoffen in de bodem monitoren. Hajime mocht mee naar Mars omdat hij bijna klaar is met zijn studie natuurkunde. Hij is pas twintig, maar hij is een wonderkind, als ik zijn moeder mag geloven.

Hajimes vader had geen vaardigheden die ze nodig hadden op Mars en moest achterblijven op Aarde. Japan was een stuk strenger dan Europa bij het selecteren van mensen die aan boord van het laatste schip mochten. Misschien hadden ze minder plaatsen ingekocht.

Ik ril even. Hajime heeft een ouder verloren die gewoon nog leeft – iets ergers kan ik me niet voorstellen. Toch maakt zijn houding altijd duidelijk dat hij geen medelijden wil. Toen hij een keer over zijn vader vertelde en mijn blik zag, schakelde hij meteen over op een ander onderwerp.

‘Marise!’ hoor ik achter me. Sanna komt de hoek om met haar bagage, de pot met de witte roos op haar ene arm. ‘Heb jij papa gezien?’

‘Nog niet.’

Ik kijk om me heen. De gang druppelt langzaam vol met mensen. Het lijken er in deze ruimte vreselijk veel, maar dat is maar schijn. Honderd mensen die gered konden worden van een stervende planeet. Duizend mensen per koepel. Twintigduizend Aardbewoners die hier opnieuw gaan beginnen en straks misschien de enige Terranen zijn in het hele zonnestelsel. Ooit waren we met acht miljard.

Dan zie ik onze vader. Hij torent boven de andere mensen in de hal uit. Zijn hoekige gezicht staat ernstig als hij naar voren komt en de mensenmassa uiteenwijkt om hem door te laten. Hoewel niemand aan boord echt de leiding heeft – we houden ons aan het werkprogramma zoals dat is opgesteld door de computer – hebben de reizigers de afgelopen weken toch min of meer naar kolonel Holt gekeken alsof hij aan het hoofd stond van de hele onderneming. Zelfs de kapitein, die straks als laatste van boord gaat, nam een afwachtende houding aan jegens mijn vader.

Zijn bruine ogen rusten op mij en Sanna en even verschijnt er die warmte in die hij altijd bewaart voor “zijn meisjes”: mama, Sanna en ik. Dan kijkt hij weer weg en richt zich tot de menigte.

‘Beste mensen! Na een reis van zes weken zijn we dan bij onze eindbestemming aangekomen. De eerste kolonisten deden er bijna een halfjaar over. Langzamere schepen, grotere afstanden... zij hebben het meeste werk gedaan. Zij hebben van de planeet Mars, die is genoemd naar de god van de oorlog, een wereld vol vrede gemaakt. Het moeilijkste deel is ons al uit handen genomen, dus laten we op elke mogelijke manier bijdragen aan deze nieuwe wereld. Laten we dankbaar zijn voor wat we hier hebben.’

Ik weet het: mijn vader houdt speeches die een soundtrack verdienen. Het soort gedragen muziek dat je altijd hoort als de president in rampenfilms een bezielende toespraak houdt om de mensheid – of in elk geval de mensheid in zijn eigen land – op te roepen tot verbroedering en samenwerking. Ik kan het niet helpen, maar ik ben trots op hem. Als ik confetti of een toeter bij de hand had gehad, dan had ik die gebruikt. Ik doe dan ook enthousiast mee als er een golf van instemmend gemompel door de menigte gaat en iedereen begint te klappen. Misschien is het stom om blij te zijn met wat wij mensen hebben opgebouwd nadat we alles achter ons opgeblazen hebben, maar je moet ergens beginnen.

De luchtsluis naar de shuttle met bestemming Albor Tholus gaat met een sissend geluid open. Mensen nemen uitgebreid afscheid van elkaar, en ook ik omhels een aantal jongens en meisjes met wie ik menig uurtje in de spelletjeskamer heb doorgebracht. Als je zoveel weken met elkaar opgescheept zit, kun je eigenlijk geen afstand houden, al heb ik dat wel geprobeerd. De kans dat we elkaar de eerstvolgende jaren nog tegenkomen, is nihil. Verkeer tussen de verschillende koepels is niet noodzakelijk en vindt alleen dan plaats als er echt mensen met speciale expertise moeten worden ingevlogen. De shuttles vormen geen pendeldienst.

Als we naar voren lopen, pakt Sanna mijn hand. ‘Ik ben bang,’ fluistert ze. ‘Wat nou als het niet leuk is daar beneden?’

Ik kijk opzij en vang mijn vaders blik. Hij draagt de pot met de

rozenstruik voor mijn zusje.

‘Dan maken we het zelf wel leuk,’ antwoord ik, en ik knijp even in haar hand. ‘Kom op. Voorwaarts Mars.’

Sanna schiet in de lach en met een grijns op haar gezicht stapt ze het kleinere ruimteschip in dat ons naar een onbekende wereld zal brengen.

HOOFDSTUK 2

Ons huis staat aan de rand van de Tholuskoepel. De plexiglazen wand die ons van de buitenwereld scheidt, is zo dik dat hij wel licht doorlaat, maar niet echt doorzichtig is. Alle overvloedige UV-straling moet tenslotte ook tegengehouden worden.

Vanuit mijn kamerraam kan ik Mars als door een waas zien. Alsof we hier nog niet écht geland zijn.

‘Hoe is jullie huis?’ roept een bekende stem vanaf het terras dat bij het buurhuis hoort.

Ik draai mijn hoofd, kijk door het raam naar beneden en zie Hajime staan. Hij leunt tegen de koepelwand en tuurt met een grijns omhoog.

‘Leeg en kaal,’ antwoord ik. ‘Maar niet lang meer. Sanna heeft genoeg posters meegenomen van Aarde om haar hele kamer mee te behangen.’

‘Ga je straks mee naar buiten?’ stelt hij voor. ‘Mijn moeder moet zich melden bij de tuinen. Is misschien wel leuk om even een kijkje te nemen.’

Ik glimlach. ‘Goed. Ik vraag of Sanna ook mee wil. Die heeft een plant die ze daar neer wil zetten.’

Als ik het raam dichtdoe, voel ik een doffe hoofdpijn opkomen.

Dat komt vast door de kunstmatige zuurstof in de koepel, die toch weer anders voelt dan aan boord van het ruimteschip.

Marslucht is nog te zuurstofarm voor ons, dus we moeten buiten ook altijd maskers dragen om extra binnen te krijgen. De temperatuur is verder overdag goed te doen: zo'n tien graden. In de zomer wordt het soms wel achttien graden. Mijn vader zei dat het 's nachts min zeventig kan worden, dus dan mogen we absoluut niet buiten komen.

Toen we uit de luchtsluis stapten, werd onze groep van dertig mensen opgewacht door Jacques Durant, de kanselier van de Tholuskoepel, generaal Zhang, die aan het hoofd staat van de legerafdeling in ons nieuwe thuis, en een hele entourage van journalisten, bestuurslieden en andere belangstellenden. Sommige mensen stonden zwijgend en met tranen in hun ogen naar onze groep te kijken. Mijn vader legde uit dat inwoners van de koepel hadden gehoopt op gezinshereniging en dat het verzoek daartoe niet in alle gevallen ingewilligd is. Als hun familie niet in dit schip zit, komen ze helemaal niet meer.

Ik loop met klunzige passen de trap af. Op de Cosma XI verlangde ik naar zwaartekracht, maar nu ik die weer voel is het flink wennen. En dan te bedenken dat hij maar half zo sterk is als op Aarde... Ik zou me licht als een veertje moeten voelen, maar mijn hele lichaam komt me lomp en zwaar voor.

Ik kom uit in de hal, waar drie deuren naar verschillende vertrekken leiden: een naar de woonkamer met aangrenzende keuken, een naar de wc en een naar het halletje dat naar de achtertuin voert.

'Waar gaan jullie heen?' wil mijn vader weten als ik doorloop naar de woonkamer en hij Sanna en mij de schuifpui uit ziet stappen. Hij staat met een paar journalisten te praten, die nog steeds niet klaar zijn met vragen stellen.

'Oh, even naar de tuinen met Hajime,' leg ik uit.

'Nemen jullie wel je maskers mee?'

‘Ja.’ Ik klop op de zak van mijn cargobroek. ‘Ik heb er een speciaal plekje voor gevonden.’

‘Wat gaan jullie met die roos doen?’ vraagt een van de journalisten nieuwsgierig met een blik op de plant in Sanna’s armen.

Mijn zusje opent haar mond om te antwoorden, maar ik knijp haar in haar arm. ‘Niets,’ zeg ik kortaf. Ik wil niet dat het lieve gebaar van Sanna voor mama tot tranentrekker in de koepelkrant wordt gebombardeerd. Dit is iets voor ons alleen.

‘Voor het donker thuis zijn,’ waarschuwt papa. ‘Morgen is de eerste schooldag.’

Ik zwaai nog even geruststellend naar hem en loop dan naar het eind van de straat, waar Hajime en zijn moeder op ons staan te wachten. De zij-uitgang is vlakbij onze straat – dat is waarschijnlijk ook de reden dat mevrouw Tanabata hier een huis heeft gekregen. Zij moet elke dag naar de tuinen kunnen om haar werk te doen.

De eerste deur gaat open en we stappen de luchtsluis in. Als de eerste deur weer helemaal dicht zit en we allemaal ons masker op hebben gezet, gaat de tweede deur pas open. Even moet ik een zenuwachtige giechel onderdrukken als ik naar de anderen kijk. We zien er in die maskers uit als straaljagerpiloten zonder vliegtuig, helemaal aangekleed voor een cockpit die we niet gaan betreden. De slurf die aan de zuurstofmaskers vastzit, loopt langs mijn middel naar het tankje dat ik aan mijn broekriem heb hangen. Dat is genoeg voor vier uur in de buitenlucht. Daarna moet de tank opnieuw gevuld worden.

Buiten zijn is een vreemde gewaarwording. De lucht is koud, maar toch voelt het alsof de zon veel te warm is op mijn lichaam. Ik knipper met mijn ogen en staar naar de geelbruine hemel met de zon, die er meer als een ster uitziet, en de maan Phobos die vandaag nog twee keer op zal komen en onder zal gaan. Het is allemaal zo vreemd en zo verschrikkelijk buitenaards dat ik plotseling tranen voel opkomen.

Dit is nu mijn wereld. Ik zal nooit meer blauwe luchten zien terwijl ik luidkeels meezing met Norah Jones. Mijn oude Cloudspeler bleek bij aankomst in de koepel niet eens geschikt te zijn om aan de database van de mediatheek te worden gekoppeld. Sanna's nieuwere model werkt wel, maar een snelle zoekopdracht op haar tablet liet me zien dat ze hier geen muziek van mijn favoriete zangeres hebben.

'Gaaf het?' vraagt Hajime. Zijn stem klinkt dof door het masker heen.

Ik knik langzaam. 'Ja, het gaat wel. Bedankt.'

De plek waar we naar buiten zijn gestapt, staat vol met planten en boompjes. Erg groot zijn ze niet: ook de beplanting heeft te lijden onder de dunnere atmosfeer, al zijn ze dan speciaal opgekweekt om de lagere Marsluchtdruk en ijle lucht te kunnen weerstaan. Daarom moet de grond met voedingsstoffen worden aangevuld. De taak van Hajimes moeder is om de planten te "trainen" het in deze vreemde omgeving vol te houden.

Onze eerste pioniers zijn er gedurende twee decennia in geslaagd om de luchtdruk op Mars op te voeren tot ongeveer een tiende van die van de aarde. Wetenschappers hebben het waterijs in de bodem laten smelten en vervolgens gespleten met elektrolyse om zo zuurstof te genereren. Verder hebben MOXIE-kubussen die op het oppervlak zijn neergezet koolstofdioxide in zuurstof omgezet én een dunne ozonlaag gecreëerd; ook geen overbodige luxe in verband met alle UV-straling.

Ademen zonder zuurstofmasker met koolstoffilter kunnen we echter niet: er is nog te veel CO₂ en te weinig zuurstof. De luchtdruk is bovendien nog zo laag dat mensen die langer dan een paar uur buiten zijn een drukpak aan moeten trekken. Mensen met koorts lopen zelfs het risico dat hun bloed letterlijk begint te koken als ze in de Marsatmosfeer rondlopen. Door de lage luchtdruk ligt het kookpunt van water rond de veertig graden.

Ik ga niet meer meemaken dat ik zonder masker naar buiten